

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa P. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko M. A.
o zapłatę, odsetki ustawowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 sierpnia 2021 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 2 sierpnia 2018 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. XXI Wydział Pracy wyrokiem z 2 sierpnia 2018 r., XXI Pa (...), oddalił apelację pozwanego M. A. wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 1 lutego 2018 r., który to w punkcie I. umorzył postępowanie odnośnie do kwoty 61,50 zł; w punkcie II. zasądził od pozwanego na rzecz powódki P. S.A. w W. kwoty 3.363 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 30 września 2014 r. do dnia zapłaty, kwotę 540 zł z odsetkami ustawowymi od 7 września 2015 r. do dnia zapłaty, kwotę 199 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie III wydatki w sprawie określił się na kwotę 4.946,30 zł i obciążył nimi pozwanego; w punkcie IV nakazał ściągnąć od pozwanego na rachunek Skarbu Państwa kwotę 4.946,30 zł tytułem nieuiszczonych wydatków w sprawie.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanego wskazując na niezgodność z art. 278 oraz art. 286 k.p.c. przez wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o samodzielne uzupełnienie opinii biegłego sądowego i wykorzystanie opinii przygotowanej na podstawie niekompletnych oraz wadliwych założeń faktycznych. Wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wskazał, że wskutek wydania zaskarżonego wyroku skarżący poniósł szkodę w wysokości 11.025,81 zł a wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe - brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, nadto zaskarżony wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną z uwagi na wartość przedmiotu sporu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie ma uzasadnionych podstaw.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i z istoty rzeczy ukierunkowana jest na kwalifikowane, elementarne i oczywiste naruszenie prawa. Tymczasem analiza podstaw, na które powołał się skarżący jednoznacznie wskazuje, że postrzega on skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem jako zwykły (kolejny) środek zaskarżenia. Świadczą o tym zarówno wskazane podstawy, jak i użyte instrumentarium.

Przedewszystkim z art. 424⁴ k.p.c. wynika, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2016 r., I BU 2/16, LEX nr 2186049). Z uwagi na to, należy postrzegać zarzuty naruszenia art. 233 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 227 w związku z art. 233 k.p.c. za oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub

niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tego rodzaju deliktu nie sposób dopatrzeć się w procesie stosowania prawa przez Sąd drugiej instancji. Elementem stosowania prawa jest proces wykładni, podczas którego dochodzi do rekonstrukcji normy prawnej. Nie inaczej było w sprawie, w której suma zgromadzonych dowodów upoważniała sąd do oceny, że skarżący nie rozliczył się z mienia pracodawcy w postaci przekazanego mu towaru na kwotę 3.360 zł. Powyższe wynikało z opinii biegłych sądowych, których wnioski skarżący podważa i opiera na tym przedmiotową skargę.

Należy przypomnieć, że celem powołania dowodu z opinii biegłego nie jest ustalenie faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, lecz udzielenie sądowi wiadomości specjalnych w takich kwestiach, których wyjaśnienie przekracza zakres wiedzy wynikający z doświadczenia życiowego, nie dający się wyjaśnić wyłącznie za pomocą narzędzi z art. 233 § 1 k.p.c. Zadaniem biegłego zasadniczo jest więc dokonanie oceny przedstawionego materiału z punktu widzenia posiadanej wiedzy naukowej (technicznej) danej specjalności i przedstawienie sądowi danych i wniosków umożliwiających poczynienie właściwych ustaleń faktycznych i właściwą ocenę prawną znaczenia okoliczności wskazanych w podstawie faktycznej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18, LEX nr 2508120). Innymi słowy nie można zapominać, że dowód z opinii biegłego nie służy uzupełnianiu twierdzeń strony o faktach czy nawet do czynienia ustaleń w zakresie faktów możliwych do stwierdzenia na podstawie innych środków dowodowych. Dowód ten może być wykorzystany do weryfikowania wymagających wiedzy specjalnej powiązań między ustalonymi faktami albo do wyprowadzenia z tych faktów wniosków, których sformułowanie wymaga wiedzy specjalistycznej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 2013 r., III BP 4/12, LEX nr 1511151).

Wstępna selekcja skarg o stwierdzenie niezgodności z prawem ma na celu wyeliminowanie skarg oczywiście bezzasadnych, które bez konieczności wnikliwej analizy prawnej powinny być oddalone. Oczywista bezzasadność skargi, jako kryterium dozwolonego wyłączenia zachodzi, gdy powołane podstawy skargi już przy pierwszej ocenie pokazują, że faktycznie nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na kształt orzeczenia. Nie

ma zatem potrzeby prowadzenia szerokiej analizy prawnej i dokonywania pogłębionego badania trafności zaskarżonego orzeczenia, w odniesieniu do zastosowania prawa i jego wykładni.

W konsekwencji powyższego Sąd Najwyższy uznał, że wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Z powyższych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.